

Straf, som indeholder Tvang til Arbejde, og det er det egentlige Strafarbejde, men denne Straf er efter sin almindelige Begrænsning, efter den historiske Udvikling og efter den almindelige Opfattelse, som har dannet sig om den, en Straf, som er forbeholdt de større Forbrydelser. Ved Siden deraf have vi Tvangsarbejde for visse mindre Forseelser, og som derfor udstaas paa anden Maade og paa andre Steder, og til hvilken den almindelige Dom ikke knytter det egentlige vanærende, som er knyttet til det egentlige Strafarbejde, men som altsaa indeholder det samme heldige Moment som det egentlige Strafarbejde, nemlig denne Tvang til et disciplineret, stadigt Arbejde, som gør det muligt for den paagældende at faa ind paa andre Veje. Jeg siger „muligt“, thi der er naturligvis intet som helst, som garanterer for, at det hjælper, og navnlig ikke efter den Indstrækning, som f. Eks. nødvendiggør at Tvangsarbejdstiden ikke kan overskride 6 Maanedes. Der er intet, som garanterer for, at det hjælper, men det kan jo hovedsageligt ingen Straf gøre. Der er jo andre Momenter, som maa til. De fleste ærede Medlemmer kende formodentlig dette Tilfælde med den Bersærk — vil jeg kalde ham — som i Strafanstalten altid var den mest pligtopfyldende Arbejder, fordi de Fristelser, navnlig i Retning af Alkohol, som han var udsat for, naar han var paa fri Fod, ikke virkede; og efter at han saaledes med de bedste Forhaabninger var løsladt, varede det i Reglen kun faa Dage, inden han igen hengav sig til sin Bersærkergang. Efter hvad der er meddelt, hjalp det først, da den vedkommende blev Totalafholdsmand og ivrig Agitator for denne Bevægelse. Det er en Selbforrigering, som er probat og fortræffelig, men med Tilbagefald kunne hverken Strafanstalten eller Tvangsarbejdsanstalter yde nogen Garanti. Men Tvangsarbejde indeholder Momenter for Muligheden af, at disse Folk, som man under denne Betegnelse vil ramme, kunne bringes til at være ordentlige Mennesker.

Jeg anbefaler derfor meget, at man slaar ind paa den Vej, som Lovforslaget her har betraadt, og jeg gør det, fordi Forholdene tillade nu at komme ind paa den Vej. Det er jo saa heldigt, at der nu i alt Fald de fleste Steder rundt om i Landet er passende Tvangsanstalter, der ere voksede op efterhaanden ud fra en meget lille Begyndelse, oprindelig som et lille Annex til Fattiganstalterne, hvis Lemmer, der gjorde sig skyldige i disciplinære Forseelser, kunde henlægges der. De fik en mere almindelig Anvendelse ved Loven om Løsgængerer og

Betleri, og det er jo ogsaa netop den Kategori af Personer, nævnte Lov omfatter, paa hvilken denne Straf i allerhøjeste Grad passer. Den Lov kom i 1860 og derefter fik Tvangsarbejdsanstalterne en mere udbredt Anvendelse for Personer, for hvem Straffen under visse Forhold egnede sig fortrinlig, nemlig de Personer, paa hvem Loven af 10de April 1874 finder Anvendelse, for Størstedelen Personer, der have begaaet visse Sædelighedsforbrydelser, og dermed i Forbindelse de Personer, paa hvem den i forrige Samling vedtagne Lov finder Anvendelse. Her kommer der nu en ny Kategori af Personer til, de habituelle Voldsmand, og jeg mener, at Straffen egner sig fortræffelig for dem. At den kan komme til Anvendelse, skyldes jo den ny Fattiglov, der har bragt Tvangsarbejdsanstalterne ind paa en ny Udvillingsbane, idet dens § 33 bestemmer, at der i hvert Amt eller eventuelt for flere Amtsrædsstredse skal findes passende Tvangsarbejdsanstalter, der skulle være indrettede inden 1ste Januar 1897, og indeholder nærmere Regler angaaende Tilvejebringelsen. I Henhold til denne Paragraf i Loven er der de fleste Steder tilvejebragt passende Arbejdsanstalter. At de ikke alle Begne ere ideale, ligger til Dels i, at Staten ikke her har den ubetingede Magt over, hvorledes de skulle indrettes, saaledes som den vilde have haft, hvis det var Statsanstalter, hvad man f. Eks. tilsigter i Norge. Over disse Anstalter raade de større Amtsrædskommuner, og det har naturligvis maattet være en Bestræbelse ikke i økonomisk Henseende at gaa disse Kommuner for nær, og man har maattet lempe sig paa mange Maader. Men Hovedsagen er dog tilvejebragt — med en Begrænsning, jeg senere skal nævne. Disse Tvangsarbejdsanstalter ere, selv om de ere byggede sammen med almindelige Fattiganstalter, skarpt adskilte fra disse i alle Henseender. Dernæst ere de indrettede med en skarp Adskillelse mellem Kønnene, med Kædder til Forebyggelse af alt det, som gik i Svang paa de sælles Sovesale, med Straffeceller, som Loven kræver, tilligemed Celler i de Tilfælde, hvor det for Personernes egen Skyld var ønskeligt, at de ogsaa om Dagen arbejdede i Ensomhed. Der er tilvejebragt ensartede velregulerede Arbejdsreglementer for alle disse Anstalter, og der er endelig tilvejebragt væsentlig ensartede, overensstemmende med Fysiologiens Fordringer indrettede Spisereglementer. Det hele ydre Apparat er saaledes i Orden. Et Punkt volder Usikkerhed, nemlig Spørgsmaalet om, hvor vidt Størrelsen af disse Tvangs-